

Abortus en overspel in volle vaart bij Orkater

Theater Bloedband

- Dynamische voorstelling dankzij fantastische acteurs.
- Blakende en soms oergeestige uitvoering.

VELSEN 'Ik ben je dochter.' De zin valt al in de eerste scène van Orkater-voorstelling *Bloedband*. Luttele minuten hierna horen we een ander personage aankondigen dat ze zwanger is. Later in de voorstelling blijkt iemand anders eveneens een kind te verwachten. Ook loopt er nog een dementerende moeder op het podium rond, die voor veel vermakelijke verwarring zorgt – niet in de laatste plaats bij zichzelf.

Familieperikelen zijn een dankbare inspiratiebron voor menig toneelschrijver. Dat begon al bij Aischylos' *Oresteia* en werkt tegenwoordig nog steeds in een epos als *De geschiedenis van familie Avenir* van Maria Goos. Het waarom daarvan zal te maken met de herkenbaarheid van de problemen waar al deze toneelfamilies mee te maken krijgen.

Bloedband van vaste Orkater-schrijvers Geert Lageveen en Leopold Witte blinkt wat dat betreft niet uit in originaliteit. De drie verhaallijnen gaan over een overspelige man, vrouwen die onverwacht zwanger blijken te zijn, een verloren dochter die na jaren opnieuw contact zoekt met haar vader en een zoon van middelbare leeftijd, die horendol wordt van zijn demente moeder. Om nou te zeggen dat het nog nooit eerder vertoont is. Niet echt, nee.

De meerwaarde zit hem hier in

de blakende en soms oergeestige uitvoering. *Bloedband* is muziektheater van hoog niveau. De aantekelijke pop- en folkmuziek van Beppe Costa (gespeeld door Reint van den Brink, Mo Marcus en Arend Niks) met sporadisch een stukje koorzang van de acteurs stuwt de voorstelling van de ene climax naar de andere.

Want de personages uit de drie verhalen die door elkaar verteld worden, doen elkaar heel wat aan. Abortus, overspel, een poging tot moord – het tempo ligt hoog. Maar telkens blijkt de familieband tussen de twee personages sterker te zijn dan gedacht en gewild. Voor allen geldt: ze kunnen niet zonder en niet met elkaar.

In de energieke regie van Gijs de Lange zijn alle personages zo goed als continu op het podium aanwezig. Als ze even geen tekst hebben, dwalen en kruipen ze over de bloedrode trappen of bespelen ze een instrument. In het begin veroorzaakt al dat geloop en gedoe op het toneel nogal wat verwarring. Maar de verhalen zijn niet moeilijk te begrijpen en al snel zijn juist die levendigheid en energie de motor van deze voorstelling.

Die dynamiek is ook voor een groot deel te danken aan de fantastische acteurs. Met een lekker relativerende Marisa van Eyle als zwangere vrouw op leeftijd, een tragikomische Leny Breederveld in een ontregelende rol als demente bejaarde en een mooie Nadja Hüpscher als dochter van een oude rocker. Maar ook de mannen – alle drie op hun eigen manier foute types – worden sterk gespeeld door Lageveen, Witte en Costa zelf.

Een geloofwaardig einde breien

aan zo'n achtbaan van emoties is nog niet zo makkelijk. Vandaar misschien dat *Bloedband* niet echt een grote finale kent. Maar dat is in dit geval helemaal niet erg. De voorstelling eindigt met hetzelfde dansje waar zijn ook mee begon. Net als het leven zelf. Kinderen worden volwassenen die uiteindelijk weer kinds worden.

Vincent Kouters

Bloedband van Geert Lageveen en Leopold Witte door Orkater, regie Gijs de Lange. Gezien in de stadsschouwburg Velsen, 6 november. Tournee tot en met 2 februari. www.orkater.nl

Scène uit *Bloedband*.
Foto Ben van Duin